

Trobada amb Silo

Parc d'estudi i reflexió "Manantiales" - 28 de maig, 2010.

Negre: Qui ens explica què hi ha demà i què hi ha demà passat? Algú sabrà.

Pia: Demà hi ha ingressos a Escola.

Negre: Demà al migdia.

Pia: Si. I demà passat hi ha la reunió d'Escola.

Negre: Bé. Llavors al migdia, on, aquí?

Pia: Aquí.

Negre: En quin lloc físicament, aquí? Aquí no, a la Sala no, on?

Pia, Karen i Pancho: Sí a la Sala. Ingressos en la Sala. Els ingressos a Escola en la Sala.

Negre: A la Sala. A les dotze del migdia.

Pancho i Pia: Si. A les dotze.

Negre: De dotze fins aquina hora?

Pancho: A les sis, més o menys.

Pia: Fins que acabem.

Negre: Hi haura una de coses rares... Això és amb les boles petites i tot l'assumpte?

Pancho: No, no serà amb les boles petites. Serà un símil de les boles petites, perquè són molts. Demoraria catorze hores si ho féssim així.

Negre: Força avorrit.

Pancho: És amb plantilla.

Negre: I després?

Pancho: I després, aquest dia està previst com dia de votació i després hi ha un sopar.

Negre: A Llay Llay?

Pia: Un sopar conjunt a Llay Llay. I hi ha una nit amb la carpa disponible per si volem.

Negre: Després del sopar, com per a seguir conversant.

Pia: Si. Si.

Negre: I l'endemà, què passa?

Pia: A les dotze del migdia hi ha reunió d'Escola.

Negre: I després?

Pia: Hi ha un sopar.

Negre: A Llay Llay?

Pia: A Llay Llay. I hi ha una altra nit sencera disponible. A la carpa.

Negre: A la carpa. I després?

Pia: A les dotze del migdia ens anem.

Negre: A les dotze del dilluns. Bé, doncs aquest és el pla. Molt bé. Molt bé. Vostès perdonin que els miri.

Veü: El mateix diem nosaltres.

Negre: I bo. I bo! Clar, així ens anem ambientant. Bé, i què, de seguida anem a menjar a Llay Llay? De seguida, no? Sí, està bé. El que podem tractar aquí entre nosaltres, perquè els altres, jo no sé si arribarà la conversa a altres costats, probablement sí. Què em dieu?

Veü: Per aquest micròfon que està al costat.

Pancho: El que tens tu Pia.

Negre: Llavors això arribarà a les altres edificacions. Si és que la segueixes tenint a les mans? Amic! Boníssim.

Bé, llavors; llavors anàvem a parlar, segons creien alguns. Anàvem a parlar del tema del Missatge, que en realitat és quelcom que coneixem. Més o menys, però ho coneixem. Els materials del Missatge són molt pocs. Un petit llibre, un comentari sobre el llibre i un apunt per als missatgers. Aquests són tots els materials del Missatge. Així és que no hi ha molt que parlar d'això. Això sí, el Missatge es mourà en diferents llocs.

Nosaltres ens ocuparem d'impulsar El Missatge. I tractarem d'impulsar-lo des del que anomenem les "saletes", ni tan sols les Sales, les saletes. Sales petites. Sales petites on la gent que li interessa El Missatge va i fa les seves coses, convida a altra gent, etcètera. I no té cap pretensió, excepte comunicar això. Així que sobre El Missatge... aquest tema s'ha esgotat. Això del Missatge és una mica conegut i més que conegut.

Nosaltres estarem presents en les reunions de demà i de demà passat, sense prendre gaire, sense prendre cap tipus de protagonisme, perquè això ha de desenvolupar-se molt descentralitzadament i en diferents llocs. Com resultarà? No ho sabem. No ho sabem, però tant de bo el que avui són els Parcs puguin ser unitats autònomes, on la gent que forma part d'aquests Parcs resol entre ells allò que volen fer.

I això començarà a funcionar, no sé, en dos o tres dies. L'autonomia dels Parcs. L'autonomia d'implementació. Així que possiblement l'Escola funcionarà en els diferents Parcs on s'assenta la gent. I llavors si aquí es prenen les resolucions del cas, seran resolucions que serveixen només per a aquest Parc, però no per altres. Si joestic en un Parc de La Indoxina, les resolucions que prengui aquest Parc seran per a aquest punt de La Indoxina i no per a Sud Amèrica. Llavors això portarà alguns problemes també. Però té

gràcia, no em diguin. L'autonomia d'implementació dels diferents Parcs. Això és una cosa interessant. Podrà funcionar o no, no ho sabem. Però segur que ho llancem ara.

Aquí ens estem trobant un munt de gent coneguda, entre nosaltres. Resulta que a futur ja molts de nosaltres anirem a uns llocs i uns altres aniran a altres llocs. Aquesta és pràcticament l'última reunió general que hi ha de la gent d'Escola i d'alguns postulants a Escola. Però més endavant no hi hauran reunions generals. No hi haurà un lloc on ens reunim tots. A més com es produiran promocions, hi haurà un embolic, que no es sabrà ni quanta gent hi ha, ni on està, ni... Llavors no serà fàcil. Per tant crec que podem aprofitar aquestes dues últimes reunions generals per a saludar-nos i tot això i després cadascun a casa seva. No passarà res més que això.

Ara comença l'armat dels Parcs d'acord a com vol la gent que siguin. I per descomptat com la gent és diferent, apuntarà a coses diferents. Això portarà conseqüències. Però d'antuvi, la centralització i tot allò, adéu, desapareixeran. I llavors, certes coses que hem escomès més o menys en conjunt, no podran ser així a futur.

Per exemple, la idea que els Parcs seguiran multiplicant-se *ad infinitum*, que seguiran sortint Parcs. Aquest és un prejudici, això no està justificat de cap manera. Nosaltres creiem que els parcs es frenaran. Aquest no és un tema d'intencions, de frenar-lo, de... Senzillament es frenaran per procés, no seguiran multiplicant-se.

Imagina't, tu, jo i altres més formem part d'un Parc. Muntem el Parc. Comencem a donar-li volum al Parc i de sobte se'ns acut muntar un altre Parc. Creus que contarem amb energia suficient, amb anim suficient com per a deixar de costat aquest Parc en el qual estem mes o menys ja instal·lats, on estem concentrats, deixarem amb tranquil·litat això per a anar a altres llocs? Per a anar a altres llocs, cosa que necessita pressupost, empena, coordinació...

Així que el més probable és que els Parcs, en la situació que estiguin, es frenin per una bona estona. Això ho diem no per a descoratjar. De cap manera és per a descoratjar, sinó per a no crear expectatives que després desil·lusionen a la gent. Quan comenci a funcionar tot això i els Parcs es frenin la gent dirà ...però com, s'estan frenant els Parcs! què hauré fet malament? No es tracta de fer malament les coses es tracta que aquest procés durà a que es frenin per un bon temps.

Més endavant quan segueixi creixent el nombre de gent i la gent s'enrola en els diferents Parcs es produirà un fenomen de saturació. Llavors aquells nous que arribin a aquests Parcs on hi ha gent que està treballant es sentiran saturats i diran: bo ...però aquí hi ha pocs Parcs i molts indis. Com és aquest assumpte! I llavors es reprendrà la vella idea que seria bo obrir nous llocs. Però això serà per imperi de les circumstàncies, no per planificació. Això serà per pressió de les circumstàncies perquè ens sentirem asfixiats.

Si no seguim creixent a la velocitat que va creixent la gent que es va integrant als Parcs, si no creix tot a la mateixa velocitat, hi haurà saturació. I si hi ha saturació molta gent tendirà a obrir nous Parcs. Això és més o menys el que cal esperar. Però no esperem que després d'aquests 30 primers Parcs que hem muntat, que ja estem per aquí, segueixi creixent això, i que aquells que ja estem instal·lats en Parcs sortim d'ells per a anar a armar-ne altres. Per què hem de sortir a armar altres Parcs si tenim moltes coses que fer en el Parc que estem?

I així com jo, i com tu i com altres la gent tindrà tendència a estacionar-se en els llocs on

està. I únicament quan estiguem asfixiats i tot això direm ...bé, millor ens movem, millor obrim nous llocs. Clar, clar. Aquest és un advertiment que em sembla no està de més fer. Un advertiment per a no crear falses expectatives de que els Parcs, com s'han mogut a tal velocitat, i s'han pogut crear, es pensa que pot seguir sent així. I és una llàstima però no pot seguir sent així. Em sembla que hauríem de tenir en compte això. El procés dels Parcs és frenarà en un moment, es consolidaran, la gent haurà d'arreglar bé les seves coses, en fi, i després vindrà una nova empena.

Perquè reconeguem-lo, això de treure's de la màniga, treure's 30 Parcs, reconeguem-lo no és una cosa tan fàcil de fer. Això ho ha estat fent gent nostra, ho han estat fent vostès i ho han estat fent amb què? amb força de treball, amb aplicació i hem arribat ja a aquest numero pràcticament de Parcs. Però no es pot seguir pressionant en cap sentit per a crear nous Parcs. Aquest és un advertiment que caldria tenir en compte, tal vegada. Si no es vol no se'l té en compte, no és cap problema. Però ens fa l'efecte que aquest assumpte dels Parcs anirà per aquí. Els Parcs frenats en el seu procés, consolidant-se fort i esperant un altre moment, més endavant, per a poder obrir noves possibilitats.

Abans que ocorri tot això la gent tendirà a instal·lar-se en determinats Parcs. Si més no ens adonem que amb els Parcs en que estem instal·lats tenim a veure per proximitat geogràfica. Si joestic a Espanya em sembla més raonable que jo estigui instal·lat en el Parc de Toledo que està instal·lat en el Parc de Filipines. Així encara que puguin ocórrer excepcions, petites excepcions, en general es tendirà a això. Que aquells que estem en una determinada àrea geogràfica consolidem les nostres activitats en un Parc pròxim.

Em sembla que això serà el primer que es resoldrà en aquests dies. On anirà vostè, amic meu? Perquè jo vaig a un altre Parc que no té res a veure amb això. Ara ens estem trobant aquí. En algun lloc hem de trobar-nos, però jo aniré a un altre costat, i l'altre anirà a un altre costat i així tots. Això hem de tenir-lo en compte, em sembla. Com ens distribuïrem en els futurs Parcs, perquè són unitats autònomes; i perquè siguin unitats autònomes, aquells que s'ocupin d'aquests càrrecs hauran de parar esment en això. Si no com es faran les coses? Per què es faran les coses? Perquè es seguiran consolidant, perquè seguiran treballant, en fi perquè aniran prenent una certa direcció. Si ningú s'ocupa d'això ...que s'ocupi un altre; i si s'ocupa un altre res funciona. És molt interessant l'autonomia d'implementació perquè les coses funcionaran d'acord a allò que la gent faci i no d'acord a allò que la gent digui. Això no funciona. La gent diu qualsevol cosa. No funciona. Si no d'allò que la gent faci.

Hi ha un numero de Parcs interessants i crec que s'arribarà al nombre que havíem dit en el seu moment, que per cap d'any del 2010 tindriem al voltant de 30 Parcs. Estarem més o menys per aquí. Però significarà que estem situats en diferents llocs. I serà interessant que jo tingui poder de decisió i opinió i tot això, respecte del Parc amb el qual tinc a veure. Perquè aquesta altra cosa que també s'ha usat en altres èpoques, això d'opinar com ha de fer la gent que està en altres Parcs... Com tràmit, fàcil, però en la pràctica no funciona això que "...no, jo no em preocupo dels Parcs, jo em preocupo de com ho han de fer vostès en els Parcs". I així ho fem tots. Que tal? Maco, eh.

Així que en canvi, enfocant-nos en els nostres respectius Parcs, i bé, els Parcs seran allò que nosaltres vulguem que siguin. Vostè vol que aquest Parc tingui certes característiques, faci. No vol que tingui certes característiques, no faci. Bastant fàcil, però no estem acostumats perquè el sistema mateix, el sistema mateix, no està armat per la descentralització. Tot està centralitzat en el sistema. Si no estigués centralitzat tot en el sistema, no hauria manipulació. Llavors ni tan sols podria funcionar el sistema. En canvi

que interessant: apa nois, facin el que jo els digui i això anirà endavant. Així doncs ens trobarem amb una situació molt nova, amb això de la descentralització. On la gent ve, s'inscriu, s'ubica aquí, i li dóna dinàmica a la coses. Això serà una experiència molt interessant. Molt interessant. Però per descomptat, com dèiem abans, no tenim cap garantia que això funcioni. Però anem cap enllà. Anem a la descentralització, que és el que s'ha vingut parlant aquest últim any. Tot l'any. Anem en aquesta direcció. Veurem si es pot fer. Hi ha quantitat d'altres activitats que fan els nostres amics, en partits, en agrupacions culturals, en moviments de diferent tipus. Fenomen.

Bé, estem aquí a la vora d'aquest canvi important. I jo crec que aquesta reunió de demà i la de demà passat, té a veure amb: Com es distribuirà la gent en els diferents Parcs? Com s'encarregarà aquesta gent dels Parcs en qüestió? Com planificarà les coses a futur? Això és el que passarà amb allò que comença demà i demà passat.

Ja hem vist altres munts de coses que es van intentar fer i no van funcionar. Es va intentar posar en marxa partits, moviments i tot això... I? I? I? Veurem com funciona això. Molt bufó. La descentralització és una cosa. Si això passés dintre d'un país, seria quelcom... molt interessant, però... "Però això és anarquia!" I? Què em vol dir amb una paraula? Això és anarquia, i què? I allò altre què és, centralització? Allò altre és cara dura. I bé, es farà el que es pugui. Així que així passarà amb això. I això en dos dies, tal vegada ho puguem engegar. Jo vaig veure amb quina velocitat i claredat es va moure la gent que està en l'assumpte dels Mestres i dels Postulants, per a canviar de via en aquests dos dies. Va canviar de via d'una manera extraordinària. Gent que venia de diferents latituds, de diferents continents, gent que estava molt lluny! Vam dir: "em sembla que això de les nevades, això, no ens permetrà fer tots els treballs que volem. Canviem de lloc". "Com canviem de lloc?" "Clar, anem-nos a Manantiales, per exemple". En tres hores havia canviat.

Estaven movent-se els passatges d'unes línies aèries a unes altres. Un embolic van fer. És fantàstic! La velocitat que va prendre! Com ho va arreglar la gent, sense cap tipus de centralització. Fa pensar, eh? Fa pensar. Com se les va arreglar la gent ràpidament per a connectar-se d'una altra manera i aquí estem. No és molt freqüent. No es van sentir veus, com es podien sentir en altres èpoques: "Ah, haguessin avisat abans!" No, no, no, no es va sentir res d'això, de "haguessin avisat abans". Clar al senyor cal avisar-li sempre. Vostè faci el que vulgui. I no es va sentir això. La gent...

No, fa pensar. Fa pensar. No sé si això es pot projectar a altres activitats. Això està per veure, però si es pot projectar a altres activitats la cosa és... important. Important.

Anem a veure com resulta i anem a veure que es va discutint en aquests dies per a donar-li una forma mínima a tot això. Anem a veure. I finalment si no funciona, què? No passa res. Si total, ens morirem tots. Que tant drama! Que tant drama! Alguns estem més aprop que altres! La dalla passa. Clar. Però estem aprop.

I les noves generacions i la gent nova i tot això, com té el cap? Com posa el cap? Quina projecció fa amb el cap? Seguirà pensant com es pensava en altra època, en l'organització de grups humans per a conduir, aquesta cosa? No. Això és una antiguitat, una avorriment i no funciona. I no funciona. Hauran de fer coses amb sentit. I perquè les coses que es facin tinguin sentit, haurà d'haver un nou horitzó... Com l'anomenariem? Un nou horitzó espiritual. Jo sé que la paraula esperit crea problema. Clar, per descomptat, imaginin-se des de la Revolució francesa, fins avui... dos-cents anys repetint, bé. No ens importa res. Es necessita un nou horitzó espiritual. I aquest nou horitzó espiritual, creiem

nosaltres, que està naixent en el món. Mentre, simultàniament, es van desintegrant totes les estructures. I comencen els desbordaments. Els desbordaments, en forma.

En llocs molt tranquils, com per exemple era fins fa poc, que se jo, el Sud-est Asiàtic. Un lloc tranquil, amb molt embroll al voltant, no? Que Vietnam, que Cambotja, que Laos, que tot una embrolla. I aquí els Thai, els tailandesos, quiets, no passava res. Es van normalitzar les situacions al voltant i aleshores va esclatar el desbordament aquí. Ens sembla que s'obre una etapa de desbordaments per tots costats. Serà interessant això. I si no hi ha un nou horitzó..., no ens podem situar en aquesta situació amb coses d'altra època. Coses d'altra època que a més ningú vol. Ningú vol. Anem a veure com es fa i tot bé, i no hi ha drama. I tot bé i no hi ha drama.

No és cap tragèdia, tot el contrari. Però els desbordaments, vénen. Ja hi són. I no serviran les explicacions quan per exemple als voltants de París s'incendiïn autos, no serviran les explicacions: "Ah, són descendents d'àrabs!". No serviran aquestes explicacions. Sempre hi són aquestes explicacions. Els desbordaments vénen i no es deuran a l'agitació... Els agitadors comunistes, els agitadors trotskistas? Hi ha un malestar total, en tots els camps. Aquest malestar s'anirà notant. I això dels agitadors... I cap allà anem.

Per a les meravelles que fan els que volen manegar-ho tot. Amenaçant-te amb bombes i amb metralla per tots costats. Per lo maques que han fet les coses fins a avui. Per lo bé que han deixat al món. Sols ens queda fer un brindis i aixecar les copes.

Enfront tota la cosa fastigosa que hi ha en el món, enfront aquesta desintegració, aquesta cosa centrífuga, en tots sentits, hi ha la creació de vida sintètica. Vostès diran: "Ah bé però ho aprofitaran per a...". Aprofitaran el que vulguin, però aquest fenomen mai abans havia tingut lloc. I és un fenomen totalment nou que portarà molta cua. Si enfront d'aquesta desintegració i a aquesta decadència total comencen a aparèixer fenòmens d'aquest tipus, ens trobarem amb la cua dels nous temps. Hi ha símptomes de nous temps, no només els desbordaments, és un aspecte, hi ha altres coses. Hi ha un nou horitzó.

Clarament s'està perfilant un nou horitzó. Així doncs ja no ens interessarà gaire seguir criticant els desastres del món actual. Ja ho coneixem, ja sabem on va. Estem podrits de perdre temps criticant els desastres del món actual. Ara anem... anem a la vida artificial. No, però mereix un brindis. Si ho mereix! Que ho manipularan, que ho instrumentaran, no hi ha cap dubte, això s'ha fet amb totes les coses. Però de totes maneres, s'ha escapat de les mans, dels controls de sempre. S'ha escapat. Ara alguns estan molt enfadats amb això. "Cal deixar-se de jugar a Déu", diuen. A clar, els que han de jugar A Déu són ells; ells qui diuen el que cal fer i el que no cal fer. Però si ho diuen els altres.. Estem jugant a Déu, i això d'estar jugant a Déu em sembla que porta molt bona direcció. Molt bona direcció.

Com deien els nostres benvolguts avantpassats, ja molt llunyans "Ni déu, ni amo". Però que hagi un esperit diví en la gent... He! Vaja! Un mínim de poesia. No es pot ser tan bèstia. És quelcom intolerable. Un mínim de poesia. I s'està obrint un horitzó. Volem anomenar-lo un horitzó de poesia en la pràctica? Bé, com vulgui. Una "nova espiritualitat"? bé, perquè no? Però s'està obrint una altra frontera mental, sens dubte!

Això no acabarà en aquesta patacada, com una espelma que es va apagant. Tot minvant... No, aquí n'hi haurà una...! Bé, bo. Quelcom bo.

Amb El Missatge, canviant de tema, tornant enrere... amb El Missatge el que nosaltres proposem en El Missatge amb els escrits que hi ha, les coses que es plantegen, és donar-

li aire, i donar-li foc a aquesta nova espiritualitat. I les expressions seran diverses, les que es manifestin. Però El Missatge treballarà amb això. Nosaltres ho farem en saletes, la gent s'adscriurà a aquestes saletes i ho farà créixer i convidarà a altres a treballar en això. I punt. I no ens interessarà fer grans moviments, ni afiliar gent, ni punyetes. No ens interessarà res d'això. Si no simplement enfilat dret i obrir aquesta nova direcció de la consciència humana. Això anem a fer.

El Missatge va cap enllà. I traguem-nos del cap totes les aspiracions excessivament mundanes de caminar manejant poders i... El món ha canviat, el món ha canviat, el món ha canviat. Cap enllà anem. Clar. Com no l'hi de mirar a la cara? Clar. Per què no? El món ha canviat. Estem en un altre món. Com diuen els espanyols, hòstia! Estem en un altre món. Clar. Estem en una altra cosa. Està bé, no? Fora d'aquesta cosa...

Anem a menjar a Llay Llay? Anem-nos a menjar a Llay Llay i demà seguirà la festa.

Jo els comento breument més o menys en que estem. Anem navegant per aquí. També algú pot mirar això i dir en quina fastigositat s'estan movent. Bé, per què no? Vostè tindrà segurament coses més interessants que explicar-nos. Mentrestant nosaltres ens anem a Llay Llay.